

Arrest

nr. 122 237 van 9 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 4 april 2014 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 april 2014 houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en het inreisverbod (bijlage 13sexies) die diezelfde dag aan verzoeker ter kennis werden gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2014 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. VAN DE SIJPE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker vergezelde op 28 maart 2011 zijn moeder op het Belgisch grondgebied en diende op 29 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. Verzoeker diende samen met zijn moeder op 3 oktober 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)

1.3. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 29 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 9 februari 2012 (RvV 9 februari 2012, nr. X).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 20 februari 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.5. Op 29 februari 2012 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Op 20 maart 2012 diende verzoeker samen met zijn moeder een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 12 april 2012 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.6 vermelde aanvraag onvankelijk doch ongegrond. Hiertegen werd een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad (rolnr.: X).

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 2 april 2014 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten(1):

naam: A.(...),

voornaam: N.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- ☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

- ☐ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of

uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 05/03/2012).

Daarnaast is betrokkene vandaag door de politiezone Sint-Niklaas aangetroffen op een ander dan door hem opgegeven adres tijdens zijn regularisatieaanvraag. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980.”

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan hem onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 04/03/2011 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd definitief verworpen door een beslissing van de RVV op 09/02/2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 29/02/2012) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft op 03/10/2011 een 1ste regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 20/02/2012 . Deze beslissing is op 06/03/2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft op 20/03/2012 een 2de regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 12/04/2012 . Deze beslissing is op 27/04/2012 aan betrokkene betekend.

Betrokkene werd door de stad Sint-Niklaas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend op 05/03/2012).

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, S.Goethals, Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie van Sint-Niklaas en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te Caricole de betrokkene, A.(...), N.(...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Caricole”

1.9. Eveneens op 2 april 2014 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: A.(...)

voornaam: N.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Georgië

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 02/04/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van twee jaar omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

☐ 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Een inreisverbod van twee jaar (2) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan de bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden op 05/03/2012. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting.

Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd nochtans ook door de stad Sint-Niklaas geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Hij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven.”

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing

van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

2.2. Voor zover verzoeker zich met zijn vordering zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

2.3. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van het gebrek aan het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoekende partij omdat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissingen, die gestoeld is op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, niet beschikt over een discretionaire bevoegdheid zodat een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen verzoekers geen enkel nut kan opleveren.

2.4. De Raad wijst erop dat verzoeker in zijn middel de schending aanvoert van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (EVRM). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet waardoor de Raad, ondanks de vaststelling dat het bestuur over een gebonden bevoegdheid beschikt, de gegrondheid dient te onderzoeken van de middelen die gestoeld zijn op een schending van hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waarbij de inhoud van de grief die gebaseerd is op een artikel uit het EVRM kan worden onderzocht en waarbij passend rechtsherstel kan worden verleend, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Er kan niet zonder meer worden gesteld dat de verzoekende partij geen belang zou hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen, waardoor de exceptie van het ontbreken van het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

3. Over de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging

3.1. Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2.1. De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530). Zoals hierboven vermeld, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van

verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en op het eerste gezicht onbetwistbaar, moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker het volgende betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“Verzoeker heeft, niettegenstaande in zijn lopend annulatieberoep, een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangen met vasthouding met het oog op verwijdering en een inreisverbod.

Thans verblijft hij in de Caricole te Steenokkerzeel met het oog op zijn verwijdering.

Tot op heden is er nog geen datum van repatriëring vastgelegd.

De verwijderingsmaatregel genomen t.a.v. verzoeker (en zijn moeder) is evenwel afdoende imminent dat een zeer spoedige beslissing zich opdringt teneinde te vermijden dat hij gedwongen gerepatriëerd zou worden naar Georgië, alwaar de ontoegankelijkheid van de medische zorgen een voor zijn moeder mensonterende situatie zullen vormen.

Verzoeker riskeert onbetwistbaar het slachtoffer te worden van dwangmaatregelen t.a.v. zijn persoon. Hij maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is.

Bovendien moet in gedachte worden gehouden dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, er op gericht is te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

In casu laat de gewone schorsingsprocedure niet toe om tijdig en op doeltreffende wijze de realisatie van het aangevoerde ernstige nadeel te beletten. Huidig beroep werd bovendien sowieso binnen de termijn van artikel 39/57 van de vreemdelingenwet ingediend. Aangezien verzoeker nog geen vordering tot “gewone” schorsing indiende, dient huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, teneinde te voldoen aan de vereisten van artikel 13 van het EVRM nopens het daadwerkelijk karakter van een beroep, opschortend te werken.”

3.2.3. De Raad merkt op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt in de beoordeling van de uiterst dringende noodzakelijkheid omwille van de aard van de aangevochten beslissingen.

3.2.4. De summiere uiteenzetting van verzoeker volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing tot voorwerp heeft. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk is waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst. Aangezien verzoeker geen hoogdringendheid aantoonde wat het inreisverbod betreft, is er op dit punt geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden. Verzoeker toont immers niet aan dat een gewone procedure tot schorsing en nietigverklaring niet tijdig zou kunnen worden afgehandeld.

3.2.5. Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies) daarentegen blijkt uit de gegevens van het administratief dossier dat verzoeker sedert 2 april 2014 van zijn vrijheid werd beroofd en werd overgebracht naar het gesloten centrum Caricole in Steenokkerzeel. Omwille van deze overbrenging met het oog op de terugkeer naar zijn land van herkomst is het aannemelijk dat een gewone schorsingsprocedure niet zou kunnen worden afgerond alvorens een effectieve terugkeer heeft

plaatsgevonden, waardoor de uiterst dringende noodzakelijkheid voor dit aspect van de vordering dient te worden aanvaard. De verwerende partij betwist trouwens de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan, tenminste voor zover het beroep betrekking heeft op de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13septies). Vermits deze voorwaarde niet vervuld is wat het inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft, zal hieronder het tweede middelonderdeel uit het verzoekschrift en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat in verband wordt gebracht met dit inreisverbod, niet verder worden behandeld.

3.3. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.3.1. In een enig middel voert verzoeker onder andere de schending aan van artikel 13 juncto artikel 6 van het EVRM:

“Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich meebrengt voor verzoeker. Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

In casu moet worden aangenomen dat verwerende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing met vasthouding met het oog op verwijdering, alsook het opleggen van het inreisverbod, ten onrechte heeft genomen.

Door verwerende partij werd immers geen rekening gehouden met het feit dat er een annulatieprocedure loopt tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 03.12.2013 in het kader van de verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter Vreemdelingenwet) voor de moeder met wie verzoeker sinds zijn aankomst in België een kerngezin vormt. Verzoeker heeft overigens ook steeds voor haar gezorgd sinds de medische aandoening werd vastgesteld.

Uiteraard dient de uitvoering van huidig bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (alsook van het inreisverbod) te worden geschorst, zolang er nog geen beslissing is aangaande het middel opgeworpen in het kader van de annulatieprocedure tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 12.04.2012.

In die procedure werd opgemerkt dat het onderzoek naar de toegankelijkheid van de medische zorgen in het land van herkomst niet afdoende was.

Uit de ongegrondheidsbeslissing dd. 12.04.2012 blijkt immers dat verwerende partij voorhoudt dat de kosten voor de behandeling van de aandoening van verzoekers moeder gratis zijn, dat wanneer zij onder de armoedegrens zouden leven zij in aanmerking komen voor gratis ziekteverzekering, dat zij beroep kunnen doen op internationale organisaties en dat wanneer zij niet kan werken, zij altijd een beroep kan doen op een ‘subsistence allowance’.

Bij nazicht van de aangehaalde bronnen in dit toegankelijkheidsonderzoek in de ongegrondheidsbeslissing, blijkt evenwel uit niets dat de behandeling van de aandoening, m.n. de vasculair ischemisch letsel, gratis zou zijn. Niettegenstaande de bewering van verwerende partij blijkt uit geen enkel document dat de aandoening gratis kan worden behandeld in haar land van herkomst.

Ook het aanhalen van de mogelijke gratis ziekteonkostenverzekering in geval van leven onder de armoedegrens of het wijzen op de aanwezigheid van internationale organisaties, maakt niet duidelijk of de behandeling van de medische aandoening onder deze ziekteonkostenverzekering zou vallen en of de aangehaalde internationale organisaties enige hulp kunnen bieden voor haar medische aandoening. Het louter aanhalen van dergelijke organisaties kan niet volstaan. Verwerende partij dient immers in concreto na te gaan of er in geval van verzoekers aandoening een beroep op kan worden gedaan.

De bewering dat wanneer de moeder van verzoeker niet kan werken, zij altijd een beroep kan doen op een ‘subsistence allowance’ is bovendien evenmin correct.

Conform de informatie waarnaar verwerende partij verwijst, is zulks niet louter afhankelijk van het al dan niet hebben van geen werk, doch wel van een aantal punten die sociale werkers geven. Bovendien moet worden opgemerkt dat deze allowance voor verzoekers in totaal slechts 25 EUR (54 Lari) per maand zou bedragen (Caritas International, Country Sheet Georgia, http://www.reintegrationcaritas.be/fileadmin/user_upload/Fichiers/CS/Georgia/Country_Sheet_GEORGIA_Update_february_2010.pdf, januari 2010, p. 70), hetgeen bezwaarlijk voldoende kan worden geacht om te overleven én de medische kosten te bekostigen (schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel (aangezien het weinig redelijk is er van uit te gaan dat een dergelijke som in casu zou volstaan)).

Daarenboven stelt verwerende partij ten onrechte dat kan worden verondersteld dat verzoeker een steentje bijdraagt in de financiële situatie van het gezin bij terugkeer naar het land van herkomst. Er werd evenwel geen rekening gehouden met het feit zoals opgeworpen in het verzoekschrift dat het voor verzoeker omwille van zijn Armeense etnie sowieso niet mogelijk zal zijn om op relatief korte termijn inkomsten te verwerven. De werkloosheidsgraad bij deze etnische minderheid is er immers het grootst. (zie internetartikel Ethnic Minorities in Georgia: Problems and Resolutions, te vinden op <http://synnergy.wordpress.com/2010/10/19/ethnic-minorities-in-georgia/>).

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met de etnische oorsprong bij de motivatie inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de zorg in het herkomstland. Zulks werd nochtans uiteengezet

in de medische regularisatieaanvraag van 19 maart 2012 (art. 9ter Vw.). Zie voor deze redenering in de rechtspraak (mutatis mutandis): RvV 74.392, 31 januari 2012

Tot slot wordt de hulp van vrienden en familie door verwerende partij als mogelijk geacht als (tijdelijke) financiële hulp voor het bekomen van de nodige zorgen. Het is duidelijk dat een dergelijke argument niet kan worden weerhouden. Volgens haar behandelend geneesheer is er immers nood aan omkadering (loophulpmiddel, hulp van derden voor verschillende taken, aangepaste woonst (geen trappen), niet alleen wonen,...). Zelfs indien zij bij familie zou kunnen wonen (quod non), dan nog blijkt uit het bij het verzoekschrift gevoegde medisch getuigschrift dat er nood is aan een aangepaste omkadering (hulp van derden voor verschillende taken, aangepaste woonst (geen trappen),...) die zij sowieso niet (altijd) van haar familie en vrienden kan krijgen.

Uit geen van de door verwerende partij aangehaalde argumenten blijkt dan ook dat de financiële toegankelijkheid voldoende is gegarandeerd.

Tot slot wordt in het toegankelijkheidsonderzoek van 05.04.2012 nog het volgende gesteld:

'De advocaat van betrokkene haalt in zijn verzoekschrift aan dat verzoeker in Georgië niet de nodige zorgen kan genieten, dit door een structureel gebrek aan middelen, know-how en infrastructuur. De advocaat van betrokkene baseert zich voor deze verklaringen op een door hem aangehaalde passage afkomstig uit een niet nader gespecificeerde bron. De advocaat van betrokkene heeft vermelde bron echter niet toegevoegd aan het dossier, hetgeen niet mogelijk maakt om deze bron te verifiëren op haar waarachtigheid. Bovendien verwijst de advocaat van betrokkene naar een algemene situatie, en betrokkene brengt geen andere elementen aan die aantonen dat deze algemene toestand op haar individuele situatie van toepassing is. Tevens dient vermeld te worden dat een verblijfstitel niet enkel kan afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen. Het gaat er om na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat.'

Niet alleen gaat verwerende partij er verkeerdelijk van uit dat het verzoekschrift stelt dat er een structureel gebrek aan know-how in Georgië is, bovendien werd weldegelijk de bron vermeld (en werd overigens in het toegankelijkheidsonderzoek voetnoot 3 zelf gebruikt (!?)) waaruit blijkt dat de gezondheidszorg van een bedroevende kwaliteit is, getuige het feit van de ouderwetse technologie die aldaar nog steeds wordt gehanteerd.

2.

Bovendien moet nog worden opgemerkt dat door verwerende partij de bedroevende kwaliteit van de gezondheidszorg in Georgië niet wordt ontkend waar zij stelt dat zulks louter een algemene situatie zou zijn. Aldus moet worden aanvaard dat verzoeker geenszins op een afdoende wijze behandeling zal kunnen krijgen voor haar medisch aandoening.

Men zal er niet kunnen beschikken over degelijke medische zorgen, laat staan van een aanvaardbaar kwalitatief niveau (RvSt 7 mei 2001, nr. 95.175.RDE 2002 N° 119; RvSt 30 november 1999, nr. 83.760.RDE 2002 N° 119; Kortg. Leuven 6 december 1996, T. Vreemd. 1997, 299-300)

In dat opzicht dient het kwaliteitsniveau van het systeem in Georgië weldegelijk te worden vergeleken met het systeem in België. Wanneer het kwalitatief niveau van de zorgverlening aldaar te wensen overlaat, mag haar uiteraard de toegang tot de Belgische zorgverlening niet worden ontegd. Een en ander zou immers kunnen leiden tot nieuwe ischemische CVA waardoor nog andere (levensnoodzakelijke) lichaamsfuncties dreigen uit te vallen.

Door voor te houden dat de gezondheidszorg van Georgië voldoende kwalitatief is zonder daarvan de nodige bewijzen voor te leggen, heeft verwerende partij die beslissing van 12.04.2012 niet afdoende gemotiveerd, minstens werd het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel miskend. Het spreekt voor zich dat verzoeker sowieso niet mag worden verwijderd naar Georgië zolang er geen uitsluitel is gegeven omtrent de annulatieprocedure tegen de ongegrondheidsbeslissing dd. 12.04.2012. Verzoeker dient immers de mogelijkheid te hebben dat deze procedure wordt behandeld voor de annulatierechter. Deze mogelijkheid wordt hem thans door de bestreden beslissingen ontnomen met mogelijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel tot gevolg (schending artikel 13 EVRM juncto artikel 6 EVRM).

Er mag dan ook geen uitvoering worden gegeven aan de bestreden verwijderingsbeslissing.

Dat het middel dan ook ernstig is."

3.3.3.2. Waar verzoeker in zijn middel kritiek uit op de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen van 12 april 2012 (zie punt 1.7), merkt de Raad op dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep, waardoor de kritiek van verzoeker niet dienstig is. Verzoeker brengt immers geen enkel element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) hem ten onrechte zou zijn afgeleverd.

3.3.3.3. Artikel 13 van het EVRM bepaalt het volgende:

“Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

3.3.3.4. Voor zover verzoeker van mening is dat de beslissing zou moeten worden geschorst omdat er een annulatieberoep hangend zou zijn tegen de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, dringt zich de vaststelling op dat zijn betoog elke grondslag mist. Van een beroep tot nietigverklaring gaat immers geen schorsende werking uit, zodat de verwerende partij hiermee geen rekening diende te houden. Zoals de verwerende partij terecht stelt in haar nota met opmerkingen, is het feit dat verzoeker thans geen schorsend rechtsmiddel kan aanwenden tegen de beslissing van 12 april 2012 aan zijn eigen keuze te wijten door het toenmalige beroep tot nietigverklaring niet gepaard te laten gaan met een vordering tot schorsing. Bijgevolg ligt verzoeker zelf aan de basis van het feit dat hij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel zou beschikken in de zin van artikel 13 van het EVRM tegen de weigeringsbeslissing van de medische regularisatie-aanvraag. De aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM vloeit bijgevolg niet voort uit de bestreden beslissing.

3.3.3.5. Ten overvloed merkt de Raad op dat de schending van voormeld verdragsartikel, gelet op de inhoud en het doel ervan, niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van het EVRM aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Voor zover verzoeker in dit verband de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat artikel 6 van het EVRM, zoals herhaaldelijk bevestigd door het EHRM, niet van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (RvS 25 januari 2012, nr. 8020 (c)).

Er werd geen schending van artikel 13 van het EVRM al dan niet in samenhang met artikel 6 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Er is bijgevolg geen sprake van een verdedigbare grief.

Aangezien verzoeker, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoeker in zijn enig middel geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

3.4. Zoals hierboven gesteld kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, wat concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

3.4.1. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2.1. Aangaande het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voert verzoeker in zijn verzoekschrift onder andere het volgende aan:

“Wat betreft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel wijst verzoeker er op dat door de bevolen verwijderingsmaatregel de moeder zonder twijfel het slachtoffer dreigt te worden van een schending van artikel 3 EVRM. Supra werd reeds gewezen op het feit dat zij er geen afdoende medische zorgen zal kunnen krijgen in het land van herkomst. Uiteraard dient verzoeker dezelfde beslissing te krijgen als zijn moeder nu hij voor haar dient in te staan voor alle noodwendigheden (zie stuk 4). De moeder kan op geen andere familie terugvallen. Er anderszins over beslissen, zou een schending uitmaken van het recht op gezinsleven in artikel 8 EVRM.

Prima facie is er sprake van een schending van de in het middel aangehaalde beginselen.

Wanneer verzoeker omwille van een eerder bevel niet zou worden toegelaten onderhavige verwijderingsbeslissing en inreisverbod te betwisten (d.m.v. schorsing- en annulatieprocedure), zou zulks bovendien tot gevolg hebben dat verzoekers sowieso gedurende 2 jaar niet de Schengenzone kan inreizen, waardoor zijn moeder hier (of elders in de Schengenzone) geen medische verzorging kan krijgen. Aldus is er sprake van een moeilijk te herstellen nadeel wanneer de uitvoering van de beslissing niet zou worden geschorst.

Deze summiere uiteenzetting kan sowieso worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals in casu evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.”

3.4.2.2. Verzoeker beweert dat zijn moeder slachtoffer zal worden van een schending van artikel 3 van het EVRM omdat zij geen afdoende zorgen zal krijgen in haar land van herkomst. Het aangevoerde nadeel moet echter een persoonlijk karakter hebben. De ene partij kan zich niet dienstig beroepen op het nadeel dat een andere partij zou ondergaan (RvS 7 november 2005, nr. 150 989).

3.4.2.3. Verzoeker lijkt zich verder te beroepen op het feit dat hij moet instaan voor zijn moeder. Aangezien ten aanzien van verzoekers moeder eveneens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen, is er geen sprake van een scheiding van deze familieleden of van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing vormt, in tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te beweren, geen beletsel om in het land van herkomst de nodige mantelzorg te bieden aan zijn moeder.

3.4.2.4. Bovendien werd naar aanleiding van de bespreking van het middel geen schending weerhouden van de opgeworpen artikelen van het EVRM, waardoor er in casu geen sprake is van een evident nadeel zoals bedoeld in punt 3.4.1, zoals verzoeker nochtans lijkt te beweren.

3.4.2.5. Voor zover verzoeker zijn nadeel verbindt aan het inreisverbod, merkt de Raad op dat er, wat deze beslissing betreft, geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, zodat dit nadeel de schorsing van deze beslissing niet kan verantwoorden.

Er werd geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens (bijlage 13septies). Wat het inreisverbod (bijlage 13sexies) betreft, werd hierboven reeds gesteld dat er geen uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, zodat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te worden afgewezen voor zover ze hierop betrekking heeft (zie punt 3.2.4).

4. De kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

F. TAMBORIJN